

Autor: Guillaume Durocher

Jean Raspail, věhlasný francouzský cestovatel a spisovatel, zemřel (13. června 2020) ve věku 94 let. Tento muž je v našich kruzích dobře znám nejen ve Francii, ale po celém světě, díky svému kontroverznímu románu z roku 1973 *Tábor svatých*, kde si autor představil, co by se mohlo stát, kdyby se na březích jižní Francie znenadání objevil milion imigrantů ze Třetího světa.

Jean Raspail, 5. 7. 1925 – 13. 6. 2020

Šéf francouzské kontrarozvědky Alexandre de Marenches v 80. letech prý daroval jeden výtisk prezidentu Ronaldu Reaganovi. Můj dědeček zase daroval knížku mému otci – jedná se o klasické dílo západní identity v obležení.

Místo posledního slova přikládám překlad jednoho z jeho posledních veřejných vystoupení, článku otištěného v listu *Le Figaro* 17. června 2004.

* * *

Republikou zrazená otčina

Kolem tohoto tématu jsem dlouho kroužil s opatrností policejního psovoda v blízkosti balíčkové bomby. Těžko se k němu totiž přiblížit čelem, aniž by vám explodovalo pod rukama. Riskuji „občanskou smrt“. Přesto se však jedná o otázku zcela zásadní. Váhal jsem tím spíš, že v *Táboře svatých* (1973) jsem k celé věci řekl vše, co jsem říci chtěl. Nemám toho mnoho co dodat, krom přesvědčení, že škoda už nastala – a těžko se dá odestát.

Jsem přesvědčen, že náš osud coby Francouzů je zpečetěn, protože „jsou doma u mě doma“ (slova francouzského socialistického prezidenta François Mitterranda), v „Evropě, jejíž kořeny jsou právě tak islámské jako křesťanské (což zase tvrdil konzervativní prezident Jacques Chirac); protože situace nevyhnutelně směřuje k poslednímu zhoupnutí někdy po polovině tohoto století, kdy se z „původních Francouzů“ stane menší, přestárlá polovina obyvatelstva země, početně převyšovaná Afričany, lidmi z Magrebu nebo černochoy, doplněnými všemi možnými skupinami Asiatů z nevyčerpatelných rezervoárů Třetího světa. V takovéto zemi s pevnou islámskou většinou budou hojně zastoupeni také džihádisté a fundamentalisté.^{1]}

Nejde ale jen o Francii. Do chřtánu smrti pochoduje celá Evropa. Ne snad že by se nám nedostávalo varování: za všechny zmiňme třeba zprávy OSN (která je tímto vývojem ovšem nadšena) nebo nedocenitelnou práci Jean-Claude Chesnaisa a Jacques Dupâquiera;^{2]} o těch se ovšem systematicky nemluví a INED (Státní demografický institut) šíří dezinformace.

Takřka hrobové ticho médií, vlády i evropských institucí stran demografického kolapsu evropské patnáctky 3] považují za jeden z nejpozoruhodnějších fenoménů dneška. Pokaždé, když se v naší rodině nebo přátelům narodí dítě, nemohu se při pohledu na něj ubránit myšlenkám, jaký osud pro něj připravuje neschopnost našeho „vládnutí“ a s čím se bude muset potýkat, až vyroste...

Nemluvím pak vůbec o tom, že „původní Francouzi“ – neustále zpracovávání mantrami o lidských právech, „otevřenosti“, o „sdílení“ tolik drahocenném našim biskupům atd., zahnaní do kouta nesčetným arzenálem represivní „antirasistické“ legislativy, vychovávání už od kolébky vítat kulturní i osobní „*métissage*“ [míšení] i „pluralitní Francii“ 4] i k dalším excesům tradiční křesťanské charity – nebudou mít jinou volbu než zatnout zuby a bez velkých námitek splynout s masou nových francouzských „občanů“ poloviny 21. století. Přesto si však nezoufejme. Nepochybně se totiž udrží to, co etnologové nazývají „izoláty“: silná menšina, snad 15 milionů Francouzů, nikoliv bez výjimky bělochů, kteří budou mluvit našim jazykem v jeho rozeznatelné formě a kteří se tvrdošíjně budou přidržovat naší kultury i dějin, tak jak byly předávány z generace na generaci. Jednoduché to však mít nebudou.

V sevření všemožných „komunit“, které se dnes postupně formují na troskách integrace (nebo spíše jejího postupného obrácení: dnes jsme to my, kdo se přizpůsobuje „druhým“, ne naopak) a jež budou do poloviny století pevně institucionálně ukotveny, se [francouzská menšina] stane svým způsobem společenstvím francouzské kontinuity. Bude spočívat na pilířích rodiny, plodnosti, endogamie přežití, vlastních škol, paralelních solidárních sítí, možná také vlastních geografických oblastech, svých kusech území, čtvrtí či bezpečných zónách 5] – a proč vlastně ne, křesťanské katolické víře, pokud snad toto pojivo přetrvá.

Příjemné to ovšem rozhodně nebude a dříve či později dojde ke konfliktu. Něco jako vyhlazení kulaků náležitými legálními prostředky. A co potom?

Potom bude Francie obývána výhradně kraby poustevníky, kteří budou bez ohledu na svůj původ přežívat v ulitách zanechaných dávno vyhynulým druhem, který si říkal Francouzi. Nový druh, jehož podobu po prodělané genetické metamorfóze nelze ani odhadovat, ponese ve druhé polovině tohoto století jejich jméno. Celý proces už dávno započal.

Existuje však i druhá možnost, o níž mohu hovořit pouze v soukromí, po poradě se svým advokátem: tedy že se zbytky izolátů postaví k odporu v jakési variaci na *reconquistu*, zcela jistě nepodobnou té španělské, ovšem poháněné blízce příbuznými pohnutkami. Román o ní však zatím na své sepsání čeká. Sám se do něj pouštět nehodlám, své už jsem si řekl. Jeho autor se nejspíš dosud nenarodil, ale kniha jistě spatří světlo světa v ten správný moment, tím jsem si jistý...

Čemu ovšem nerozumím a co ve mne zanechává dojem hlubokého zmatku, je proč se tolik informovaných Francouzů a francouzských politiků vědomě a metodicky, nebál bych se říci cynicky, podílí na obětování jisté Francie (neříkejme „věčné“, to by mohlo překrásné duše znechutit) na oltář zbytnělého utopického humanismu? Tutéž otázku si kladu také ohledně všudypřítomných organizací na obranu toho či onoho, všech těch lig, společností, granty

živených kancelářů, sítí manipulátorů, kteří se vetřeli do státní mašinerie (vzdělávání, soudy, politické strany, odbory atd.). Tito nesčetní petenti, tato korektně konsenzuální média a všichni ti „inteligentní lidé“, kteří den za dnem bez ohledu na následky vhánějí do stále ještě zdravých částí těla francouzského národa umrtvující substanci...

I kdybych jim snad přiznal ždibec upřímnosti, není pro mne zrovna snadné přijmout, že jsou mými krajany. Na mysli tane slovo renegát, najde se však i další vysvětlení: zaměňují Francii s republikou. O „republikánských hodnotách“ slyšíme zase a znovu v nekonečných obměnách až do omrzení, o Francii však málem vůbec. Republika je však jen jednou z forem vlády, pro mnohé však splývá s ideologií, a to Ideologií s velkým „I“, velkou ideologií. Proto se zdá, že pro formu vlády zrazují zemi. Ve změti odkazů, jež jsem shromáždil v tlustých šanonech na podporu této teze, nacházím jeden, který zvláště názorně dokumentuje rozsah napáchané škody. Jde o úryvek z projevu Laurenta Fabiuse na socialistickém sjezdu v Dijonu 17. května 2003: „Až Marianne na naší radnici dostane překrásnou tvář mladé Francouzky imigrantského původu, podnikne Francie skutečný krok na cestě k naplnění hodnot republiky...“

A když už tedy citujeme, zopakujme na závěr následující dva:

„Ani milion jaderných bomb nemůže zabránit přílivové vlně milionů lidí, kteří jednoho dne opustí jižní, chudou část světa, aby hledali nový život v poměrně otevřených prostorách severní polokoule.“

([Alžírský] prezident [Houari] Boumediene, březen 1974.)

A tento, z dvacáté kapitoly Knihy zjevení:

„Až uplyne těch tisíc let, satan bude propuštěn ze žaláře. Vyjde svádět národy ve čtyřech koutech země, Goga a Magoga, aby je shromáždil k boji – takové množství, jako je písku v moři. Zaplnili celý obzor, obklíčili ležení svatých i to milované město, ale z nebe sestoupil oheň a pohltil je.“

Poznámky:

1] Citlivý imám z Vénissieux díky zákonu o nabývání občanství sám obohatil Francii o 16 malých Francouzů (*Raspailova poznámka*).

2] Francouzský demograf a historik demografie

3] Tehdejší počet členských států EU, většina západní Evropy.

4] *La France plurielle*, eufemismus pro „multikulturní Francii“ v dobách, kdy měl pojem „multikulturní“ v naší zemi ještě špatný zvuk.

5] *Places de sûreté*, odkaz na oblast, kde směly po skončení francouzských náboženských válek bezpečně přebývat protestanti.

6] Na radnicích francouzských měst bývá obvykle umístěna busta Marianne, symbolu francouzské revoluce.

Nekrolog Guillaume Durochera **Jean Raspail, Prophet of the Great Replacement, Rejoins God** vyšel na stránkách Unz Rewiev 17. června 2020.